

Stížnosti nelze, ovšem jen pokud jde o zločin vydírání, upřítí důvodnosti, pokud napadá vývody, že stěžovatelé měli právní nárok na ošacovací přídavek, jehož vyplacení dle zjištění nalézacího soudu násilně vynucovali, názor nalézacího soudu, že nezáleží na tom, zda obžalovaní takový nárok měli, či zda ošacovací přídavek ručil za poskytnutou zápůjčku. Vynucení konání, k němuž osoba, na níž se činí nárok aneb osoba, která dlužníka zastupuje, jest povinna, není vydíráním. Konání, které se vynucuje, musí býti na osobě, již se činí násilí nebo vyhrožuje, požadováno bezprávně. Fysické nebo psychické násilí musí směřovati k újmě postižené osoby. Důsledkem právního názoru, s hlediska pojmu vydírání mylného, jímž se nalézací soud řídil, nebylo jím zjištěno, že stěžovatelé byli si vědomi bezprávnosti vynucovaného nároku, takže výrok, odsuzující stěžovatele pro zločin vydírání, není zjištěnými skutečnostmi opodstatněn, spočívá na nesprávném použití zákona a je zmatečným dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. Než výrok ten je zmatečným i dle čís. 10 Šu 281 tr. ř. Fysické a psychické násilí, které vykonali stěžovatelé na řediteli Adolfu N-ovi a ostatních, v kanceláři přítomných zaměstnancích podniku ve zjištěném úmyslu, by ředitele N-a donutili k vyplacení ošacovacího přídavku, bylo dle výslovného nařízení Šu 98 tr. zák. pojmu zločinu vydírání, — jež bylo při nedostatku zvláštních okolností, v druhém odstavci Šu 100 tr. zák. vytčených, trestati dle prvního odstavce tohoto Šu těžkým žalářem od 6 měsíců do jednoho roku — podřaditi jen tehdy, nebylo-li násilí zločinem takovým, na nějž uložen je trest těžší. V tomto případě bylo však toto násilí součástí celé činnosti stěžovatelů, skládající se z vniknutí do cizího domu a z vykonání násilí na lidech domácích (za účelem provedení práva, na které si stěžovatelé činili nárok), tedy součástí skutkové podstaty rušení míru domovního, za které propadají stěžovatelé jako původci zločinu dle první věty Šu 84 tr. zák. trestní sazbě těžkého žaláře od 1 roku do 5 let, jelikož byli všichni činnými v zájmu vlastním a za účelem vlastním, an se každý z nich domáhal přídavku ošacovacího i pro sebe. Jen pokud úmysl a činnost pachatele neb účinky jeho činnosti převyšují násilí, Šem 83 tr. zák. předpokládané, pokud je tu tedy na př. současně úmysl, v Šu 99 tr. zák. vyznačený — což nalézací soud nezjišťuje, — neb účinky v Šu 411 tr. zák. vytčené — které jsou prvou stolicí zjištěny — lze na činnost pachatele vedle ustanovení Šu 83 tr. zák. použití současně trestního ustanovení, které ohledně tohoto přebytku přichází v úvahu. Jinak jest však násilí vyčerpáno podřaděním činu pod ustanovení Šu 83 tr. zák. Uznal-li nalézací soud stěžovatele vinnými také zločinem dle Šu 98 tr. zák., použil na skutek stěžovatelův zákona, který se při správném jeho výkladu k němu nevztahuje a přivodil zmatek dle čís. 10 Šu 281 tr. ř. I bylo pro doličené zmatky napadený rozsudek ve zmíněném výroku o vině a v důsledcích toho i ve výroku o trestech a souvisejících s ním výrocích zrušiti. Tím se stalo bezpředmětným, co stížnost vytýká jinak rozsudku po stránce skutkové a věcné ohledně zločinu vydírání.

Čís. 1307.

Byla-li prodávatel zaslána kupitelem kupní cena předem, jest s hlediska Šu 183 tr. zák. lhospojno, jakým způsobem s ní příjemce naložil.

(Rozh. ze dne 18. října 1923, Kr I 1287/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 25. září 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a), 200 tr. zák. a zločinem zpronevěry dle §§ 183 a 184 tr. zák. potud, že zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle §§ 183, 184 tr. zák. a sprostil stěžovatele dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin dle §§ 183, 184 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že v březnu 1920 4600 Kč Adolfem Sch-em mu zaslanych, pro sebe užil, tudíž cizí svěřený majetek v ceně, 200 Kč převyšující, za sebou zadržel a si přivlastnil. Naproti tomu zavrhl zmateční stížnost, pokud směřovala proti výroku prvé stolice, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle §ů 197, 199 lit. a), 200 tr. zák. Sprošťující výrok odůvodnil

t a k t o :

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud směřuje proti výroku napadeného rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle §ů 183, 184 tr. zák. Napadený rozsudek zjišťuje, že Adolf Sch. zaslal někdy v březnu 1920 stěžovateli 4600 Kč na objednávku gumových obručí a že stěžovatel objednávky dosud nevyřídil a zaslanych peněz pro sebe použil, a shledává v okolnosti, že stěžovatel zboží nedodal a peněz nevrátil, naopak jich pro sebe použil, skutkovou podstatu zpronevěry, pokládaje 4600 Kč za cizí, stěžovateli svěřený majetek. Právem napadá stížnost tento právní názor z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. jako mylný. Věc jest pokládati za svěřenou, byla-li držitelem odevzdána fakticky v moc pachatelovu s příkazem, by, nebo v předpokladu, že s ní v odevzdatelově smyslu určitým způsobem naloží. V projednávaném případě takového příkazu (předpokladu) Sch-ova zde nebylo. Sch-ovi bylo zcela lhostejno, jak stěžovatel s penězi naloží; šlo mu výhradně o to, by mu stěžovatel, přijav peníze, zaslal zboží, které objednal a předem zaplatil. Sch. nepředpokládal, že stěžovatel použije peněz k nákupu objednaného zboží nebo jiným určitým způsobem, ale předpokládal jen, že i stěžovatel jako prodávatel splní — po případě ze svých zásob — kupní smlouvu, která zasláním kupní ceny byla se strany Sch-ovy jako kupitele splněna. Zasláná kupní cena nebyla odevzdána pouze do faktické moci, nýbrž i do neomezené právní dispozice stěžovatele, který se takto stal majitelem zaslanych peněz, nejsa nikterak omezen co do způsobu nakládání s nimi. Tím, že stěžovatel pak ani objednaného a předem zaplaceného zboží nezaslal, ani kupní ceny nevrátil, ale použil jí pro sebe, neporušil stěžovatel důvěry, která byla Sch-em v něj vložena co do způsobu, jakým se zaslányi peníze naloží, nýbrž porušil důvěru, která byla v něj vložena v jiném směru, totiž že splní se své strany kupní smlouvu, Sch-em již splněnou. Bezprávím nebylo zadrženi a přivlastnění si zaslanych peněz samo o sobě, nýbrž skutečnost, že přes to zboží, již předem zaplacené, dodáno nebylo. Sch. propůjčil sice víru nabídce stěžovatelově, že prodává a dodá zboží jím nabízené, nesvěřil však stěžovateli zasílané peníze za účelem určitého nakládání s nimi. Odsuzující výrok nalézacího soudu spočívá v této části na nesprávném výkladu zákona co do pojmu věci svěřené

a je zmatečným dle čís. 9 Šu 281 tr. ř. Bylo tudíž tuto část výroku o vině a důsledkem toho též výrok o trestu a výroky s tím související jakož i výrok o soukromoprávních nárocích Adolfa Sch-a zrušiti. Nalézací soud vylučuje, že stěžovatel měl v této věci podvodný úmysl, t. j. úmysl uvésti listivým předstíráním Adolfa Sch-a v omyl, čímž tento na své majetnosti škodu utrpěti měl. Není zde takto dle zjištění nalézacího soudu poukazu ani na jiný trestný čin; takové poukazy nejsou ani ze spisů, najmě z výpovědí Sch-ovy a stěžovatelovy patrný. Bylo proto stěžovatele v tomto směru propustiti z obžaloby, směřující ke zločinu podvodu a podřaděné prvou stolicí zločinu zpronevěry.

Čís. 1308.

Zmateční stížnost na záštitu zákona nemůže směřovati proti skutkovému základu rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 18. října 1923, Kr I 551/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku okresního soudu v Dobříši ze dne 27. září 1922, jímž byla Marie F-ová uznána vinnou přestupkem cizoložství dle Šu 502 tr. zák., a do rozsudku zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 28. listopadu 1922, pokud jím odvolání Marie F-ové nebylo vyhověno, právem v ten smysl, že zmateční stížnosti částečně vyhověl, částečně ji zavrhl a odvodnil zavrhuující výrok

t a k t o:

Podle Šu 33 tr. ř. může býti zmateční stížnost na záštitu zákona podána jen tehdy, když jde o porušení nebo nesprávné použití zákona. Stížnost podle Šu 33 tr. ř. nemůže však směřovati proti skutkovému základu rozhodnutí. Zmateční stížnost vybočuje z těchto zákonem vytčených mezí. Vývody její nesou se nepokrytě za tím cílem, by bylo uznáno, že první soud, pokud se týče odvolací soud neřešily správně skutkovou otázku a neprovedly všechny důkazy, potřebné k bezpečnému jejímu řešení. Jest pouze věci volné soudcovské úvahy, které důkazy pokládá soud za potřebné a které vzhledem k důkazům již provedeným nepokládá za nutné; jinými slovy, zda provedené důkazy jsou soudu postačitelny čili nic. Jest ovšem pravda, že nepřipuštění, pokud se týče neprovedení nabídnutých důkazů může po případě zakládati zmatečnost podle Šu 281 čís. 4 tr. ř., avšak i tu jest to věci volného uvažování stolice zrušovací, pokud se týče vzhledem k Šu 468 čís. 2 tr. ř., stolice odvolací, zda ty neb ony důkazy pro nabytí přesvědčení soudu jsou nutny čili nic; v tomto směru tedy i soud zrušovací (odvolací) zkoumaje a uvažuje, zdali a jaký vliv by důkazy, prvou stolicí neprovedené, mohly míti na přesvědčení soudu, obírá se otázkou skutkovou a důkazní. Tyto otázky jsou však, jak shora řečeno, z okruhu úvah při rozhodování o zmateční stížnosti na záštitu zákona vyloučeny a neshledává proto soud zrušovací v naznačeném směru předpokladů, za nichž podle Šu 33 tr. ř. může býti